

ме – мъдрост, която не може да даде мир, покой и смисъл на човека. Така след „Чудак“ и кръжащите около този текст и развиващи го и показващи го в разни светлини, гледни точки и история „Великден“, „Нощ“ и „Есенни мотиви“ следва „Песен на песента ми“. В нея същият този лирически персонаж намира безсмислие в човешките представи за ценност и открива смисъл единствено в потапянето в дълбините на своя Аз като вещ в себе си и единствена истина и реалност за съществуването. В „Сенки“ любовта е невъзможна, защото няма как да има душевен досег между хората, и затова опитът за любов е причина за още по-голяма самота и ново страдание. В „Към върха“ всяко усилие за проникване в познанието е безсмислено. В „Смъртта“ скиталецът се изправя пред нищото. Вечното нищо, вечната смърт, която е единствената реалност и истина, към които води всеки земен път. И през „Маска“, в която вече не с езика на индивидуализма, а на символизма, скиталецът изразява прозренията си за истината, истинските неща, които са зад илюзията за живот-смъртта и нощта, и през „Нирвана“, където и чрез символистичния образ на водата скиталчеството се уголемява с разказа не на Аза, а на онези, които търсят, а не намират тишина, мир и покой. И така до „Песента на човека“, където все този скиталец показва драмата на човешкото си съществуване, скитайки и търсейки.

Пейо Яворов е честен и пряк до предела на възможното. Върху скиталеца той прехвърля историята на драмата на живота сред човешка мъдрост, представи за истина, святост и правда. Неговият скиталец се лута пред прага на отвъдното, където е вечният дом на всеки човек.